

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobkyně: **CZ IZOLACE s. r. o.**, se sídlem Blanická 834/140, Ostrava, zastoupena Mgr. Štěpánem Šťastníkem, advokátem se sídlem Olomoucká 153/25, Opava, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 3. 2019, č. j. 22 Af 11/2019 - 13,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Usnesením identifikovaným ve výroku tohoto rozsudku Krajský soud v Ostravě (dále též „krajský soud“) odmítl pro opožděnost žalobu žalobkyně směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2018, č. j. 20848/18/5300-22444-712362 (dále též „rozhodnutí OFŘ“).

II.

[2] Proti usnesení krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost. Uvedla, že nesouhlasí se závěrem krajského soudu o opožděnosti její žaloby. Lhůta k podání žaloby se měla počítat ode dne doručení rozhodnutí, proti kterému žaloba směřuje - konkrétně ode dne 23. 11. 2018, kdy bylo stěžovatelce doručeno sdělení Generálního finančního ředitelství ze dne 23. 11. 2018, č. j. 87136/18/7100-20117-010212 (dále též „sdělení GFŘ“). Žaloba nesměřovala primárně proti rozhodnutí OFŘ. Odvolací finanční ředitelství (a jeho rozhodnutí) bylo v žalobě zmíněno jen pro zpřesnění okolností

případu. Krajský soud se nezabýval předmětem řízení vymezeným v žalobě, když rozhodl pouze o žalobě proti rozhodnutí OFŘ. Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení krajského soudu a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

III.

[3] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že kasační stížnost považuje za zmatečnou. Předmětem řízení zakončeného napadeným usnesením bylo rozhodnutí OFŘ, nikoliv sdělení GFŘ. Sdělení GFŘ je předmětem soudního řízení vedeného pod sp. zn. 22 Af 49/2018. Žalovaný dále uvedl, že se plně ztotožňuje s napadeným usnesením, neboť žaloba byla podána opožděně (rozhodnutí OFŘ bylo stěžovatelce doručeno dne 3. 5. 2018, avšak stěžovatelka žalobu podala až dne 27. 12. 2018). Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

IV.

[4] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že krajský soud nesprávně odmítl její žalobu pro opožděnost. Tento svůj závěr opírá o tvrzení, že žalobou nebylo napadeno rozhodnutí OFŘ, nýbrž sdělení GFŘ (které bylo stěžovatelce doručeno později). Z tohoto důvodu je stěžovatelka přesvědčena taktéž o tom, že krajský soud se nezabýval předmětem její žaloby (tj. sdělením GFŘ).

[7] Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti.

[8] Dne 27. 12. 2018 zaevidoval krajský soud pod sp. zn. 22 Af 49/2018 žalobu stěžovatelky ze dne 23. 12. 2018. Stěžovatelka v žalobě jako žalované označila: Generální finanční ředitelství, Odvolací finanční ředitelství (a Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj). Jako napadená rozhodnutí pak označila sdělení GFŘ, týkající se stěžovatelčina podnětu k nařízení přezkoumání rozhodnutí OFŘ, rozhodnutí OFŘ, kterým bylo zamítnuto stěžovatelčino odvolání proti platebnímu výměru Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj, (a rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj č. j. 3594808/17/3202-50522-809964 – platební výměr na DPH za třetí čtvrtletí roku 2017).

[9] Krajský soud usnesením ze dne 26. 2. 2019, č. j. 22 Af 49/2018 - 6, vyloučil žalobu v části směřující proti rozhodnutí OFŘ k samostatnému projednání vedenému pod sp. zn. 22 Af 11/2019. Žalobu směřující proti sdělení GFŘ tudíž nadále ponechal vedenu pod sp. zn. 22 Af 49/2018.

[10] Dne 14. 3. 2019 pak krajský soud usnesením napadeným nyní projednávanou kasační stížností odmítl pro opožděnost žalobu směřující proti rozhodnutí OFŘ (tj. žalobu

pokračování

vedenou pod sp. zn. 22 Af 11/2019). Stejného dne pak usnesením č. j. 22 Af 49/2018 - 10 postoupil žalobu směřující proti sdělení GFŘ Městskému soudu v Praze.

[11] Nejvyšší správní soud dále zjistil ze své evidence, že dne 30. 4. 2019 mu byly doručeny z datové schránky stěžovatelky dvě kasační stížnosti. Jedna z nich směřovala výslovně proti usnesení o odmítnutí žaloby proti rozhodnutí OFŘ (tato je vedena pod sp. zn. 7 Afs 158/2019 a týká se jí tento rozsudek). Druhá směřovala výslovně proti usnesení o postoupení žaloby ve věci sdělení GFŘ a byla zdejším soudem vedena pod sp. zn. 7 As 159/2019 (usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2019, č. j. 7 As 159/2019 - 19, bylo předmětné řízení zastaveno, neboť stěžovatelka vzala předmětnou kasační stížnost zpět).

[12] Na základě uvedeného nelze přisvědčit stěžovateli, že by podanou žalobou napadala pouze a jenom sdělení GFŘ. Jednoznačně brojila i proti rozhodnutí OFŘ. Krajský soud proto nepochybil, pokud její žalobu v části směřující proti rozhodnutí OFŘ vyloučil k samostatnému projednání a o této rozhodl nyní napadeným usnesením. Návazně pak nelze krajskému soudu vytýkat, že tuto žalobu odmítl pro opožděnost, neboť k doručení napadeného rozhodnutí OFŘ stěžovateli došlo již dne 3. 5. 2018 (viz doručka týkající se daného rozhodnutí, kterou si zdejší soud vyžádal od žalovaného), avšak stěžovatelka žalobu podala až dne 27. 12. 2018. Žaloba tak byla podána po uplynutí dvouměsíční lhůty podle § 72 odst. 1 s. ř. s., a tudíž zjevně opožděně. Lhůtu pro podání žaloby přitom nelze podle výslovné dikce zákona prominout (§ 72 odst. 4 s. ř. s.). K tomu viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2004, č. j. 7 Azs 68/2004 - 45, ze dne 10. 2. 2017, č. j. 2 Azs 346/2016 - 24, ze dne 31. 8. 2016, č. j. 4 Azs 133/2016 - 22.

[13] Stejně tak není pravdivé tvrzení stěžovatelky, že by se krajský soud opomněl zabývat žalobou směřující proti sdělení GFŘ. Žaloba směřující proti sdělení GFŘ byla krajským soudem postoupena usnesením ze dne 14. 3. 2019, č. j. 22 Af 49/2018 - 10, Městskému soudu v Praze. Uvedená skutečnost je nadto stěžovateli zcela jistě známa (proti usnesení o postoupení podala kasační stížnost, kterou následně vzala zpět).

[14] Nejvyšší správní soud tudíž neshledal kasační námitky důvodnými.

[15] Jiné než uvedené námitky přitom stěžovatelka v kasační stížnosti neuplatnila. Řízení o kasační stížnosti je však ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60).

[16] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s §

109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání. Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o žádosti stěžovatelky o prodloužení lhůty k předložení plné moci (která byla učiněna v návaznosti na usnesení soudu č. j. 7 Afs 158/2019 - 22), neboť stěžovatelka bezprostředně po učinění této žádosti předložila soudu plnou moc (pro Mgr. Štěpána Šťastníka, advokáta).

[17] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. srpna 2019

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu